

[Anders Poulsen]

Nu tror jeg, det er rigtigt at sige, at den fremtidige udvikling på netop det område vel nok afhænger en hel del af, hvornår der bliver skabt klarhed over muligheden for at se et dansk TV-2, så alene af den grund kunne der sådan set være det at sige til det: tag det nu lige lidt roligt!

Men så synes jeg i øvrigt, jeg godt vil sige, at videobetænkningen giver en tiltrængt, meget god klarlægning af hele dette store område. Jeg synes også, der er grund til at sige, at i betænkningen er der jo peget på nogle risici, ligesom der også er trukket nogle positive sider frem af dette, og det er heldigt, at det er tilfældet, for selv om jeg på venstres vegne må afvise, at vi går ind i etablering af en videofond og de udgiftkrævende foranstaltninger, der er forbundet med det, synes jeg, der kan være grund til at understrege, at vi her er på et område, vi skal interessere os meget for i tiden fremover. Der er vel også grund til at sige, at det heldigvis er sådan, at der også er mulighed for at fremme bl.a. danske produktioner på dette område. Ministeren har nævnt filmloven, og der kunne nævnes lignende muligheder på forsknings- og undervisningsområdet osv.

Jeg vil gentage: fra venstres side mener vi, at vi her beskæftiger os med et område, vi absolut bør interessere os for også fremover, men vi må afvise at gå ind i en konstruktion af det, som beslutningsforslaget her har taget fra betænkningen. Vi må altså afvise en etablering af videofonden.

Ingerlise Koefoed (SF):

Det, som dette forslag fra SF drejer sig om, er, som det også er blevet sagt af nogle af de tidligere ordførere, at forpligte det offentlige til at sikre et kulturpolitisk, kvalitetsbetonet alternativ inden for videogrammer for børn og voksne, at åbne muligheder for at bruge video i mange forskellige sammenhænge og at få taget hul på en meget vigtig dansk forskning af video, ikke mindst af emnet »video og børn«, som jo af gode grunde optager mange mennesker. Hvad betyder megen video- og TV-kiggen for børnenes udvikling, og hvilken opfattelse af sig selv, den voksne verden og det omgivende samfund får børn af de gru-, volds- og pornovideogrammer, som mange af dem har mulighed for at komme i kontakt med?

Udviklingen inden for video er jo gået utrolig hurtigt. Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at der i 1981 var 75.000 videoapparater i hjemmene, i 1983 vil der være omkring 100.000, og i 1984 regner man med 120.000. Der er selvfølgelig ikke i sig selv noget ondt i, at mennesker er interesseret i at udnytte de muligheder, som den nye teknik indeholder, og der er da heller ikke noget mærkeligt i, at mange mennesker i en tid, hvor det for eksempel kniber med penge til at gå i biografen og i teatret, og hvor det omgivende miljø tit bliver mere og mere oplevelsesfattigt, bruger en del tid til at sidde hjemme og se på video. Det, der kan være bekymrende ud over de økonomiske og de miljømæssige problemer, som jeg har nævnt, og som jo skabes af samfundet, er, at mennesker alene skal være henvist til de videogrammer; som kan lejes eller købes, idet de, som det også allerede er blevet sagt, er af meget blandet kvalitet, og det, der ligger bag udvalget, alene er spørgsmålet, om der kan tjenes penge på det eller ej.

Men det er også sikkert, at der vil være en række problemer af produktionsmæssig, distributionsmæssig og ophavsretsmæssig karakter ved et offentligt støttet alternativ til den kommercielle produktion og distribution, og disse problemer bør vi altså omgående tage fat på at løse. Og de kan løses, hvis der stilles penge til rådighed for en videofond af den art, som vi foreslår, stærkt inspireret af mediekommissionens forslag på det samme område.

Vi ønsker altså en alternativ dansk video-produktion og -distribution, ligesom vi på de andre kulturpolitiske områder, bøger, musik, teater og film, ønsker, at staten og kommunerne skal støtte alternativer til kulturindustrien. Vi forestiller os, at produktionen bl.a. kan finde sted i filminstituttets og statens filmcentrals regie, og at der også i den kan indgå kvalitetsvideo fra udlandet forsynet med dansk tekst, skreven eller talt. Distributionen bør foregå gennem biblioteker, skoler, videoværksteder og medborgerhuse, og der bør i øvrigt gives støtte til oprettelse af mange videoværksteder, hvor børn og voksne selv kan arbejde med videogrammer og lære både teknikken og mulighederne for at lave sande eller fordrejede fremstillinger af virkeligheden via video at kende.